

og Drengene, men der var efterhaanden flere voksne Mennesker imellem. Nok er det, at de løb efter ham, kaldte ham „Morder“ og „Rekrutplager“ og raabte efter ham, at han burde slaas ihjel. Under disse Raab samledes der en større og større Folke-mængde om Løjtnanten, og derfor fulgte han Opfordringen fra en Kammerat, en Kaptajn, om ikke at gaa til sit eget Hjem, men følge med Kaptajnen op i dennes Lejlighed ikke langt fra Hovedvagten. Men der blev en hel Mængde Mennesker staaende i flere Timer udenfor, Tallet paa dem steg stedse, og de raabte, at „Morderen“, „Rekrutplageren“ skulde komme ned, og at han skulde slaas ihjel. Nu siger man, at det var ikke noget at tage sig saa nær, og Politiet i Nyborg har heller ikke syntes, der var noget at gøre. Men nogen god Politiorde i en By er det dog ikke Vidnesbyrd om, at 300—400 Mennesker samle sig i en Gade og forhindre et Menneske fra at passere gennem Gaden og gaa til sit Hjem. Men det er, som sagt, rigtigt, at Politiet i Nyborg ikke tog sig synderligt af Sagen, thi det varede længe, inden man fik tilkaldt Byens Politimester, der bor en Fjerdingvej udenfor Byen. Inden Politimesteren selv kom til Stede, var den store Hob, der samledes paa Gaden, vokset betydeligt, og Uroen blev stærkere og stærkere. Da dette saa blev meldt Kommandanten, greb han til den efter min Mening viselige Foranstaltning at slaas Alarm, fordi det gik op for ham, at en hel Del Soldater, der befandt sig i den forsamlede Mængde, kunde lade sig ophidse og henrive til at foretage en eller anden Udskejelse, som de senere vilde blive straffede for. Han foretog altsaa en meget fornuftig Foranstaltning, da han lod slaas Alarm og saa lod nogle af Kompagnierne marchere ud af Byen, et til den ene Side og et til den anden Side, for at dette Opløb kunde indstilles, inden de kom tilbage. Der var derimod en anden Officer, Oberstløjtnant Palsdorff, som samlede en Afdeling og paa egen Haand gav sig til at spærre Gaden. Om dette Forhold har jeg som Minister udtalt mig. Det har ikke fundet min Billigelse, at han uden at være kvireret dertil af Politiet paa egen Haand har givet sig til at spærre Gaden, idet dette ikke kan forenes med de Bestemmelser, det paahviler Militæretaten at iagttage under saadanne Forhold. Ved Opløb har Militæretaten at sørge for, at Vagten og Kredsen omkring Vagten i passende Afstand ikke trænges af en eller anden

Sværm, og kun naar Politiet kræver dets Bistand, rykker Militæret til Hjælp, medmindre der foregaar en Voldshandling, som jo ogsaa almindelige Borgere skulde hjælpe til at forhindre.

Hvad angaar Premierløjtnant Dederdings Forhold til den vedkommende Rekrut, viser det sig, at han har paalagt ham i flere Dage at stille før de andre. Der er ikke under de afholdte Forhør fremkommet Oplysning om, at han har mishandlet Rekrutten. Men alle de Vidnesbyrd, der foreligge om denne, vise, at han var en tungsindig Mand, et ungt Menneske, der længtes efter sit Hjem og har haft svært ved at udholde den lange Fraværelse fra Hjemmet. Han hørte til de enkelte Individer, som man af og til kan træffe, som helst ikke skulde være udskrevne til Soldater, men som det alligevel tidt falder vanskeligt at faa kasserede. Men i øvrigt fremgaar det af Forhørene, at vedkommende Rekrut ikke har lidt nogen Overlast. Der blev nedsat en Krigsret, og denne udtalte sin Misbilligelse af, at Premierløjtnanten havde ladet Rekrutten stille saa tidlig. Men jeg vilde ikke akkviescere ved denne Afgørelse. For at Sagen kunde komme til at foreligge saa klar som muligt og for at faa en saa upartisk Afgørelse som muligt, forlangte jeg Sagen appelleret til Overkigsretten. Denne kom til samme Resultat som Krigsretten, den misbilligede Premierløjtnantens Adfærd, men tildelte ham i øvrigt ikke nogen Straf. En saadan Misbilligelse fra Overkigsretten er som en sort Streg i vedkommendes Karakterbog og kan maaske komme til at gøre ham Skade en anden Gang, skønt han ellers i alle Maader skal være en dygtig Officer.

Jeg tror ikke, der er Anledning for mig til at gaa nærmere ind paa de Enkeltheder, der ellers have været fremførte.

Med Hensyn til Overkigsretten skal jeg kun sige, at naar det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) oplyste, hvor faa Sager den har befattet sig med, vil jeg som Minister udtale min Glæde over, at Tønen og Forholdene i Hæren ere af den Beskaffenhed, at saa faa Sager gaa til Overkigsretten. Jeg vilde have været meget betænkelig, dersom der havde været en hel Bunke Sager for Overkigsretten i det sidste Aar. Jeg glæder mig ved, at der kun har været faa og forholdsvis mindre Sager. Spørgsmaalet om Overkigsrettens Lønninger er et Spørgsmaal, som vi senere kunne forhandle om. Medlemmerne af Overkigsretten faa de Lønning-